

DUES MARINES

EN GRIS

Solitari vora el moll,
en un matí serè, sota el gris clar
d'una pluja d'hivern amb verds netíssims,
talment infant jugarri amb les gavines,
vaixells o somnis de paper escrit
per una mà que no esborra les ones,
boirós em deixe dur, els cabells xops
d'un goig gris de records, instants eterns.

I com em plau aquest suau salobre,
aquesta mar que m'acompanya en calma,
i veure un vell marí que adoba xàrxies,
unes dones que encenen brasers íntims,
xiquets corrents cap a secrets dominis
i a mi mateix, fugisser, no ningú,
silenci gris que no espera cap llum,
solitari vora el moll.

Sorrento, gener 1986

EN BLAU

Una música màgica d'orgue, dolçament
em vingué amb el vent salat de la mar
i, sorprès, el silenci, aleshores
se'm féu veu en la llum
o gavina en el cel.

Somni pur.

Just enfront, descobert d'improvís,
tot de calç solitària i callada,
un menut cementeri sense arbres
com un niu de ningú, despullat,
sense ales, de sal blanca, em cridava.

¿Era el vent
blau del mar o la música màgica
de l'àngel callat de la mort
a la vora? No ho he sabut mai
ni ho sabré. Potser foren sirenes
—em dic— que amb els seus cants
se'm volien endur.

Mar endins...

Ceret, abril 1987